

Joni piteli irvokasta nukkea kädessään inhoten ja varovasti kuin se voisi purra tai pistää. Se haisi vähän metallilta. Veren haju. Pahinta oli, ettei nukke ollut ensimmäinen, jonka hän oli nähnyt. Siksi Joni oli nyt kävellyt koko pitkän matkan vanhaan leiriin ja ylös kallioluolalle, jonne Vallvikin kapseli oli säilötty. Aurinkopaneeli, joka antoi virtaa arkun narkoosikoneistolle, oli yhä paikallaan kalliolla. Se heijasti valoa kuin tulinen silmä, joka valvoi ympäristöä.

Luolassa oli miellyttävän viileää, kuivaa ja hämärää. Se ei ollut mikään hauta, sillä Marien isähän oli yhä elossa. Heidän oli tarkoitus ratkaista tuon kammottavan ja pelottavan miehen kohtalo paljon myöhemmin, sitten kun he itse olisivat riittävän vanhoja ja vahvoja.

Joni pysähtyi otettuaan pari askelta. Luola ei ollut kovin suuri tai syvä, ehkä parikymmentä metriä pitkä ja kymmenisen leveä. Vaalea arkkumainen unikapseli näkyi selvästi. Se oli siinä missä pitikin. Kaikki muukin näytti olevan ennallaan, hiljainen humina kertoi elintoimintoja säätelevän koneiston olevan toiminnassa.

Siltikin – tunnetta oli vaikea määritellä – jokin sai Jonin pelkäämään. Kuin luola olisi ollut täynnä tihentynyttä pahuutta.

Jonin piti pakottaa itsensä ottamaan seuraavat askeleet. Kun hän lopulta pääsi kapselin luokse, tuntui siltä kuin hän olisi kävellyt kymmenen kilometriä. Hänen hengityksensä kuulosti raskaalta. Kädet olivat voimattomat ja hyödyttömät kuin kaksi narua.

Kaikki näytti olevan ennallaan. Itseään pakottaen Joni laski kätensä arkun päälle. Tuntui kummalliselta ajatella, että sen sisällä makasi mies, joka oli ensin melkein tuhonnut maapallon ja sitten yrittänyt vielä samaa täällä Keplerillä. Kahden planeetan hirviö, kenties universumin kamalin monsteri. Ja siellä hän oli, Jonin kämmenen alla. Hengitti ja näki synkkiä uniaan. Joni tunsu vajoavansa. Hän laskeutui syvään hautaan, jonka pohjalla makasi lähes ääriiivaton olento, kuin pimeyden ruhtinas. Ympärillä kuiskailtiin, ja sitten hän kuuli metallisen kilahduksen. Sikarin tuoksu tulvahti hänen nenäänsä, ja kun hän katsoi alas jalkojensa juureen, hän näki hirviön avanneen silmänsä ja tuijottavan häntä.